

MİYASE SERTBARUT

BİR GÜN HERKES...

 tudem

MİYASE SERTBARUT

BİR GÜN HERKES...

BİR GÜN HERKES...

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
RESİMLEYEN: Merve Atılgan
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. AŞ
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Eylül 2021 (5000 adet)

ISBN: 978-605-285-526-3

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 51529

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MİYASE SERTBARUT

BİR GÜN HERKES...

 tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu.
Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı
Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü,
roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti. Kitapların
bütün ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı
2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik
Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız
Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda
sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları:
Ünsüz Youtuberın Günlüğü, *Koşkent'in Kayıp
Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İlk okuma:

Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal:

Bir Dilek Tut, Akvaryumdaki Denizkızı

Öykü:

Kırmızı Kartal, Altın Avcıları Plajda, Tuna'nın Büyülü Gemisi,
Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk, Saat Canavarı, İnkizler İz Peşinde

Roman:

Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber, Yalancı Portakal, Yılankale
Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar, Yuan Huan'ın Kulübesi, Kimsin Sen?
Sisin Sakladıkları-1, Sisin Sakladıkları-2 Ortak Ruh
Kapiland'ın Kobayları, Kapiland'ın Karanlık Yüzü
Kapiland'ın Kıyameti, Kapiland'ın Külleri
Çöp Plaza-1, Çöp Plaza-2 Hayaller Hawaii
Ara Âlem-1 Tarlakoz'un Tuzağı, 2-Yasak Oyun, 3-Yeniden Doğuş
Buz Bebekler, Gerçekle Büyüme Düşlerle Yürümek
Bir Gün Herkes...

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Bölümler

Küçük Bir Kurtarma Operasyonu	7
İyilik Perisi ve İyilik Prensi	13
İndigo Çocuk	27
Bedava Bilet Şamatası	46
Sihirbaz Saffet'in Görünmezlik Gösterisi	52
Yeşil Şişe Operasyonu	61
Çamaşır İpindeki Mavi Tişörtler	70
Darmadağınık Bir Ev	80
Gizlenerek Özgür Olamazsın	95
Mahir'in Doğum Günü	104
Telefondaki Video	114
Mavi Çizgi	118

“Bir gün herkes 15 dakikalđına iyi olsa...”
Andy Sertbarut

Küçük Bir Kurtarma Operasyonu

Yedinci sınıftaydım, okulun ikinci haftasıydı. Sınıf arkadaşlarım geçen yılliklerle aynıydı, bu yüzden pek bir şey değişmiş gibi hissetmiyordum. Oturduğum sırayı bile yine duvar tarafından seçmiştim. Duvarlara güvenirim. Ufak tefek kopyalar yazabilirsin, arkana yaslanmaktansa duvarı arkadaş edinip omzuna başını koyabilirsin. Seni sıkıca tutar, düşmene izin vermez, bütün iyi arkadaşların yaptığı gibi.

Eylül ayı olmasına rağmen o gün hava temmuz gibi sıcaktı ve ben serinliğinden yararlanmak için duvara yaslanmıştım. Sınıf mevcudumuz azdı; çoğu öğrenci, iki kişilik sırada tek başına oturuyordu. Ben de tek oturmayı

seçenlerdendim; hem kim yalnız olduğumu söyleyebilir ki, dostum duvar hep yanı başımda; bazı aylar klima, bazı aylar soba... Derken yanıma biri oturdu; usulca, korkakça, başı önde. Hemen oturuşumu düzeltip sıranın ortasına doğru kaydım.

“Pardon!” dedim. Yani aslında onun söylemesi gerekeni ben söyledim. Çünkü insan yeni girdiği bir sınıfta oturmak için sıranın asıl sahibinden izin ister değil mi? “Pardon, oturabilir miyim?” veya “Burada oturan yok değil mi?” falan der.

Ne demek istediğimi çözemiyormuş gibi baktı yüzüme. “Anlamadım...” dedi fısıltıyla.

Tabii, zaten kıvrak zekâlı biri olsaydı, az önce bahsettiğim cümleleri kurması gerekirdi.

“Sen bu sınıfta mısın?”

Başını salladı, sıranın uç kısmına emaneten oturdu. Biraz daha yaklaşısam düşecek, bir tavşandan daha ürkek.

“Başka yer yok mu?” dedim.

Hemen benim ne kadar itici bir tip olduğumu düşündünüz, öyle mi? Değilim ama yalnız kalmayı severim ve bazen duvara yaslanıp bacaklarımı sıraya uzatmak isterim. Yanımda biri otururken bunu yapamayacağıma göre, yeni çocuğun kendine başka sıra bulmasını ummak hakkım değil mi?

Çocuk ayağa kalktı ve arka sıralara doğru baktı. Ama masasından bize bakan Ümit Öğretmen bütün konuşmalarımızı duymuş gibi sert bir sesle uyardı:

“Arkadaşın oraya oturabilir, Asmin!”

Arkadaşım mı?! Daha çocuğun adını bile bilmiyorum, nereden arkadaşım oluyor? Sınıfa hayalet gibi girmişti ve başka boş yer varken benim sıramı seçmişti. Ümit Hoca derse başladığı için çocuğa herhangi bir şey soramadım ve dikkatimi tahtaya verdim. Ekranda gök cisimleri, galaksiler dönüp duruyordu ve tanımlanamayan bir gök cismi de yanıma oturmuş, nefes alıp veriyordu. Neyse ders çabuk bitti, zille birlikte klasik öğrenci refleksiyle hemen dışarı fırlamak istedim. Ayağa kalktım ama geçebilmem için şu çocuğun da sıradan kalkması gerekiyordu. Fakat o bunu yapamıyor çünkü başına beş altı kişi birikti. Sorudan soruya atlıyorlar:

“Adın ne?”

“Nereden geldin?”

“Özel okuldan mı geldin?”

“Kaydını niye geç yaptırdın?”

“Geçen haftaki konuları nasıl anlayacaksın?”

“Raporlu muydun?”

Çocuk gülümseyen bir ifade takınmış olsa da ben onun rahat olmadığını, sıkıldığını anladım. Bizim arsızlar yolu açsın diye kükrete gereği hissettim.

“Çekilsenize! Geçemiyorum!”

O zaman çocuk da sıradan kalktı ve geçmem için yol açtı.

Tam kapıdan çıkacaktım ki şımarık Sude'nin sesini duydum, sanki serseri bir şoför, okul sokağında drift atıyor gibi ürperdim.

“Neee! Adın fare miii?” diye çığlık atmıştı.

Çocuğun başına toplanmış olanlar kahkahayı bastı ve *faaare, faaare* diye zıplamaya başladılar. Sanki yedinci sınıf değil de ana sınıfı tombalakları gibiydiler. Kafalarının içinde beyin değil, karnabahar taşıyor olmalılar.

Aslında her şey klasik okul ilişkilerinde olduğu gibiydi. Sınıfa yeni biri gelmişse önce sıkıştırılır, vereceği tepki beklenir. Yeni çocuk kendileri gibiyse sürüye dâhil edilir, değilse işkence devam eder. Laf sokma, çelme takma, alay etme faaliyetleri bir süre devam eder, sonra her şey normale döner.

Kapıdan geri döndüm ve ikişer üçer hepsini ittim. Sude yine boğazının neresinden çıkardığını bilmediğim bir cıvıltıyla bağırdı:

“Adı Fare’ymiş!”

Grup yine kahkahayı bastı. Çocuğun kolundan tuttum. “Hadi sana kantini göstereyim.”

Zavallı ister istemez benimle geldi, onu bahçeye kadar çıkardım. Kurtarma operasyonum bu kadarla kalacaktı, onu kantine götürecek değildim. Belki kendi gider diye barakayı işaret ettim.

“Kantin orada, gidebilirsin.”

“Bir şey almayacağım.” dedi ama ben bunu zor duydum.

“Adın ne?”

Bunu çekinerek sordum, çünkü ‘Fare’ der diye de ödüm kopuyordu. Fakat çocuk akıllanmış ki epeyce net söyledi:

“Fahir.”

“Benim adım da Asmin.”

İşte Fahir’le böyle tanıştık, küçük bir kurtarma operasyonu ile. Sonraki günler bu berbat fare esprisi kayboldu gitti.

Fahir benden kısaydı, yaşı da küçük gibi; eli yüzü düzgün, güzel bir çocuk. Ben tek çocuğum, eğer kardeşim olsaydı görünüşü böyle olsun isterdim. Kim bilir, Fahir’i sınıftaki canavarların elinden bu nedenle kurtarmış olabilirim.

Sonraki günlerde anladım ki Fahir kendini kurtarmak için fazla bir şey yapmıyor. Çok sessizdi, sorulara duyulmayacak yanıtlar veriyordu, bazen onu da yapmıyordu. Bu yüzden özel bir okuldan mı geldi, başka bir devlet okulundan mı, kimse tam bilmiyordu. O, böyle kendisi hakkında pek bir şey anlatmayınca sınıftakiler de konuşmak için pek gayret göstermediler.

Sude bir ara onun bilerek sorulara cevap vermediğini söyledi. Havalı görünmek için öyle yapıyormuş. Tabii bu Sude’nin değerlendirmesi, ona göre herkes havalı görünmek için bir şeyler yapıyor. Saçını tarasan havalı olmak için, taramasan daha da havalı olmak için diye değerlendirebiliyor.

Fahir derslerde hiç parmak kaldırmazdı, önceleri tembelin teki hiçbir şey bilmiyor diye düşündük ama ilk sınav sonuçları açıklandığında sınıftaki en yüksek notlar ona ait olunca yanıldığımızı anladık. Öğretmenler bile bu durumu şüpheyle karşıladı ve yazılılarda çocuğun başından

ayrılmadılar. Sonunda kopya çekmediği anlaşıldı, cevapları tıkr tıkr yazıyordu.

Bu yeni çocuk hakkında daha fazla bilgiyi rehberlikçi bizi odasına çağırınca öğrendik. Biz dediğim, Ender ve ben...

MİYASE SERTBARUT

BİR GÜN HERKES...

“Bir gün herkes 15 dakikalığına iyi olsa...”

Fahir, sınıfa yeni katılan bir öğrencidir. Kimseyle arkadaşlık kurmaz, herkesin dikkatini çeken bir sessizliği vardır. Rehberlik öğretmeni, sınıftan iki öğrenciyi Fahir’le arkadaşlık etmesi için yönlendirir. Asmin ve Ender yeni çocuğu izlemeye, gözlemeye başlar. Bir süre sonra çocuğun tuhaf bir şeyle ilgilendiğini anlarlar. Fahir görünmezliği keşfetmek için çabalamakta, deneyler yapmakta, kitaplar okumaktadır, hatta çantasında *Kuantum Teknolojisi* diye bir kitap bile vardır. Ender bu duruma alaycı biçimde yaklaşırken Asmin, onun neden bu alanla ilgilendiğini anlamaya odaklanır.

Fahir görünmezliği keşfedecek midir? Yoksa asıl düşünülmesi gereken, bir çocuğun neden bunu keşfetmek istemesi midir?

ISBN: 978-605-285-526-3

9 786052 855263

tudem.com

tudem yayıncılığı